

F. L. VĚK.
 Obraz z našeho národního probuzení.
 NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

P. Vrba si dal říci, ale svíže mu filosofu sotva stačil. Za mostem ho v tísni ztratil. A nemohl také odtud ku předu. Za to Ziegler, úboček, zabohřel se do hustého šluklu a tlačil se statečně v před, širokými rameny, lokty; vydržel štulec, nedbal, že mu šlapou na nohy, nedbal dusivého tepla v tlačení, do níž zapadl celý, šlapal na nohy, prosykoval se, klobouk přidržoval, až udýchaný, dýchá jako krví poltý, vyrazil, jako by ho vystřelil ven na volný vzduch, na volné místo.

Oči se mu leskly, z hluboka vydehl. Stálo to za to. Dostal se do předu, oeil se na Staroměstském rynku; uviděl Rusy opodál radnice, jak stáli, k noze zbraň. Čekali. V předu důstojníci na koních, také císařské šlédl a černě oděné pány od magistrátu, kteří s nimi něco jednali. Pojednou chvátilo od domů v pravo několik mužských přímo k ruským vojákům. Koše nesli a konve, smolové hubatky veliké. Někdy měšťan v pěkném kočihu je vedl, volaje na ně, ukazuje kam s koši, konve, sám pak Rusy pozdravoval a slovy, posuňky připínal, s úsměvem je zval —

Pomočníci vybírali z koší chléb, krájeli ho, vydávali džbánky, korbele, nalávali do nich z konví a hubatek pivo. Kolem v zástupu vítali hlasitou pochvalou čin možného měšťana, že tak vzpomněl a util ruské vojáky. Ti pili a lámali chléb, jedli a volali na zadnější, aby šli pít, jíst.

Ziegler potěšen se díval na ten výjev; chutě by tam byl skočil a pomáhal rozdávat, podávat. "Podívejte se, lidičky!" vzkřikl za ním hlas, "jen si všimněte, kdo se už napil, netlačí se a podává kamarádům, nic si to z ruky netraha. A to je pěkné."

"A platit chtějí, vidíte?" upozornil Ziegler, "vytahují peníze —"

"Chtěli platit, měšťan však i rozdášecí se bránili: "Nie! To nie! Nie za to!"

Rusové překvapení děkovali, salutovali, ruce podávali. Ziegler je pozoroval, jak je těší ta laskavost, jak se živě rozhovořili. A najednou jich houfek vystoupil z řady do kola se postavili. Všechno kolem ticho, co je, co chtějí, co bude. A do toho ticha, do mrazivého vzduchu padl hluboký ton jako úder zvonu, kovový, mosený a zvlněný. Dva vojáci začali zpěv.

V ten neobyčejně hluboký hlas vpadl vyšší a zpíval s první. Pak třetí, čtvrtý; pěví v medvedích, v pláštěch a gamašech, s puškami v rukou sborem pěli ruskou píseň odplaton za laskavost a improvizované pohostinství.

To dojalo, ta vděčnost, uznalost ruských vojáků. S pohnutím naslouchali kolem neslychané písně, divně jímavé, jak jí pěkně zpívaly mohutné, zvlněné hlasy. A jak vyzněly v dychtivém tichu, zabouřilo tleskání kolem do kola, ze všech stran. Zieglerovy ruce pomáhaly vydatá a vytrvale.

P. Vrba nebyl u tohoto výjevu. Nedotlačil se, musil domů. Záhy však se dověděl, co se přihodilo na Staroměstském rynku. Ziegler přiběhl všecken zardělý, nadšený a vypravoval. Pozejtří přišel a hned zas byli v Rusech.

Ziegler vypravoval, jací jsou Rusové na bytech hodní, že je viděl u kupece, u něhož má hodinu.

"Tolik za všechno děkují — A jeden, takový vonsatý, ehoval jim dítě a zpíval mu a smál se na ně, a smál se, když paní měla strach —"

"No, a mluvil jste, mluvil s nimi?"

"Pár slov. Ještě moc neumím, velebný pane, ale dost jim je rozumět, obvláště kozákům —"

"Že mně tak nějakého nedají?"

"Já si je sám vzim, z zrovna traktace jim ležde stroj."

"Oficírům?"

"I sprostým také; tady náš soudce, řemík, hebral na ulici dva Rusy, vyslovil to byli, a musil s

ním do stavení, a dal jim jíst a pít a oni tolik děkovali, a kříže dělali před jídlem a když odcházel, tu ten jeden, starší, měl až slzy v očích —"

"Ah, ah — vida, to bych — ú dobráci, Slováci —"

"A teď, když jsem sem šel, velebný pane, od nás, najednou v naší ulici taková mačkanice. Jel tudy vůz s nákladem a najednou tolik lidí — Musil jsem se zastavit, a jak se tak ohlédnou, vidím kozáka. Seděl na koni s pikou, a čekal. Nemohl také dál. Vůz před ním a kolem vozu lidí zrovna černo. A Rus měl na spěch."

"Kam jel?"

"To nevím, snad do kvartýru, nebo zabloudiv. Ale chlapík, frňousy pod nosem a vousy až po pás, strach z něho šel. A koníka měl, skoro ho nebylo ani vidět v té mačkanici. Všecko se na něj ohlíželo, no strach z něho šel, jak tu píku měl u levé a pušku na zádech, a takový černý, opálený a fousy přičervenalé. A ta píka! Povídal tam někdo, na tu že každý kozák kolik Francouzů napíchl jako na rožeň. Kdyby byl jen zkrík, dalo by se všechno na útěk, a hned by byl měl ulici jako by vymet". Ale to seděl, rozhlížel se a najednou sleze s koně, vezme ho u huby, smekne zdvořile a prosí:

"Propustitě gaspadá!" A jako by čarodějným proutkem šel. Hned jim měl místo."

"Náš voják by nadával a jel by do lidí. To věřím, že se to líbilo. Tak se dostal dál."

"Hned. Udělali mu uličku, ton vedl koníka, a když minul řůru, hup — už byl v sedle a ten tam, jako vítr —"

P. Vrba se těšil obzvlášť na slávu, až přijede sám generalissimus, "kníže italské", jež čekali v Praze za den, za dva. 20. nebo 21. toho měsíce, a Ziegler už viděl ruského Hannibala jak jede na bílém koni s generály, komonstvem, jak mu všechno panstvo chvátá naproti. Tak o tom také pak začal s jedním kolegou, když se zastavil v Jezuitské ulici, toho dne 20. že tedy když ne dnes, že na jisto zítra Suvorov přijede.

V tom potkali kaplana od sv. Havla, P. Nejedlého, jenž se vrátil z České Expedice. Zieglera hned zastavil.

"Víte-li co nového? Suvorov je tu. Přijel teď odpoledne, ani žádný nic nezděděl. Docela inoognito."

"Tak! A kde je?" zvolal sklaně filosof.

"Na nové aleji, ve Vinnrově domě."

Všichni tři se rozešli. Ziegler chtěl nejprve ku P. Vrbovi, oznámit, aby se již neohýstal, ale jak došel na kraj Spálené ulice, náhle se rozhodl a dal se dolů Novou alejí k Vinnrovu domu. Nemusil ho dlouho hledat. Viděl houf lidí před výstavnou budovou. Čekali tu a zevlovali na ni, ač mráz a sněh poletoval.

Ziegler se přitočil a provínil hodně blízko, až skoro k samému průčelí. Stráž tam stála, císařští granátníci, velká stráž s bubnem a praporem. Jistě Suvoroví ke cti. Kolem stojel mu dovertití, že ano, že tady je ruský generalissimus bytem.

Ziegler se díval nahoru po oknech, ale jeho Hannibal se v nich neukázal; a nikdo. Zástup se náhle prudce hnul a náraz té vlny suškl Zieglerem. Ruský důstojník v pláši a v klobouku sněhem posypaném přijel a s ním hrdatý kozák. Slezl, kozák zůstával u koně, důstojník zmizel v průjezdě. Hned za ním tudy zašel nějaký císařský, a nežli zmizel, přiběhl kočár s promoxanými, napulcerovanými lokaji v zadu na prku.

"Purkrabí! Purkrabí!" kumlo stápuem, jím se pak prudce jí zavlnilo, když z kočáru vystoupil nejvyšší purkrabí, hebrál Stampach, a bral se do Vinnrova domu kolem stráže vadávajícím nožem.

Ziegler začal přeshlapovat. Mráz

mu fiěl pod chatrný plášť, jež pořád přitahoval k tělu, fiěl mu na lýtku v starých vlněných punčochách; a nohy již zábyly. Ale čekal a trpělivě vzhlížel k oknům a hned opět k průjezdu, jak se tam jen něco kmitlo. Ale vzdýcky jen nějaký důstojník, ordoňanee, nebo kozák vonsatý, ale žádný kníže Italský, žádný Suvorov. I purkrabí se již vrátil, vsedl do kočáru a zmizel v chumeele, jež se hustěji proběhávala smrákájeím se vzduchem.

Shora, od staré aleje, zahřměla vojenská hudba. Vojsko tam táhlo, Rusové. Dav před Vinnrovým domem jakoby rozfoukal. Rozestříkli se ulicí a hnali se nahoru za oddělením ruské jízdy, která od Prašné brány brala se krokem na Koňský trh. Dragoni byli s kapelou na koních v čele. Sražení v řadách postupoval vlnajícím závojem sněhu jako tmavá massa, v pláštěch, čaka v černých povlácích. Bílou prázěnila jen barva koní živěji prázěnila, sem tam skvrna červeného pokrovu pod sedlem, a rudé řady obličejů od větru, od mrazu ošlehaných. Koně pochylovali hlavy před sněhem, do hřív nad čelem, na krku přišlehujícím.

Ziegler čekal, až přijeli, a pak teprve zběhl na Dobyteí trh. P. Vrba také právě přišel z České Expedice, a chtěl rozpřevčít psaní, které mu Haněška položila na stůl. Nechal však všeho, jak Ziegler vstoupil.

"Aha, jdete stran Suvorova, vidíte. Už, holečku, vím. To je mrzutá věc. Do Expedice přišla štafeta. Ale vy jste ho snad viděl —" optal se skoro závistivě.

"Neviděl, velebný pane." A podal zprávu.

"No, mlíte, Pepičku, však on nám neujede. Pohude tu celou zimu. Někde ho přepadneme."

Všude již svítili, když Ziegler pospíchal Dobyteím trhem dolů k Dominikánské ulici. Sněh se jen sypal. Filosof chvátil, aby snad professor Vydra nedomlouval, co že se tak po koleji toulá, a také pro to, aby také jemu pověděl, co to viděl. Pak napíše panímá mě psaní, aby je na vánoce dostala. Povzdech. Loni byl doma, letos bude chudáček sama. Kdy by jí tak mohl něco poslat! —

Za tím P. Vrba případ zase na psaní. Francouzská adresa byla napsána známou rukou. Od Věka! Pro Rusy a Suvorova, skrz ten ustavičný nepokoj, na jeho záležitost pozapomněl, i na to, že mu Věk na jeho psaní dlouho neodpovídal. Rychle rozbalil papír, nasadil brejle a, jak seděl u svého černého stolu s dřevěnou mřížkou kolem tabule po stranách a v zadu, přitočil se k planoucí lojové svíče a začal číst.

"Aha — přse, omlouvá se," pomýšlel při tom (P. Vrba v svém listu Věkovi vyčetl, že mu vše o svých nesnázech stran francouzských zajatých ztajil.) Věk se skutečně omlouval, že nechtěl psát, až by věděl co a jak. Oznamoval, jak vrchního žaloval, že byl proto v Hradei Králové u krajského hejtmána, jak měl tam stání a že všecko dobře dopadlo.

Pro ty Francouze, sic že dostal domluvu, že to bylo přý nerozváživé jednání, ale proti patentu v tom nic neshledal jako v tom Opočenský vrchní hledal, a stran těch francouzských knih uznal, že se "pan vrchní přenáhlihl".

"Knihy mně musil vrátit. Náš "pan syndikus", ten v tom měl také prsty, a silně, a donáše je, mně pak vzkázal, abych si pro knihy poslal na obecní kancelář, ale já mu vzkázal, že já knihy tam nedonesl, že nejsem povinen je odnášet. Čertil se dost, ale což naplat, knihy poslat musil. Přinesl je zase dráb, který je od nás odnesl. Ale ne všechny, několik se jich přechovalo za nehem. — Bránil jsem se, a sháněl ty knihy, ale nadarmo, náš syndikus, že co dostal, to poslal. Je po starosti. Nejlví se však odlehčila moje manželka a panímáma."

I P. Vrbovi samému se uvolnilo, že to tak bez ocazu skončilo. Potracené knihy nechtěl. Ještě se tomu usmál.

"Vem je fax! Bodejť, francouzské knihy; bez toho za nic nestáří."

Jistoty však nezděděl, protože mu ani Kramerius, jenou Věk ta

ké o tom psal objednávaže si nové vyšlé knihy, nie nezjevil, že ty potracené knihy (několik svazků) byly Voltaire a Rousseau. Volney zůstal. Jeho jméno neděsilo, přesto ho vrchní neznal.

Zima dosud smetitelná zle uhočila před vánoce a začala strážit zimou zimního roku. Vltava zamrzla, a sněh zahalil Prahu do běla. Ale nikde po ulicích mrtvé ticho a ztrnulý klid zimy. Bylyť Vánoce přede dvěma a hosté v městě. A mnoho hostů. Všude se pestřily ruské uniformy, pšáků, granátníků, myslivců, dragonů, kozáků; přecházeli, sem tam zjevil se některý na koni, vyšší důstojníci nejvíe na koňárech v průvodu jízdných.

Dne 25. prosince shluoval se všechen ruch kolem stavovského divadla. Doktor Held se tam ubíral už podvečer. Věra dověděl se v kavárně, že dnes nebude německý kus, jak měl dle pořadu být, nýbrž opera a to u slavnostním představení. Jak zvěděl, hned pracoval o lístek, aby si ho zabezpečil. Sám hudebník, zpěvák známý v divadelních kruzích, i s ředitelem, pořídil si ho dost snadno, ač byla o místa nouze. Jak zahýbal do Železné ulice, vrazil do staršího, tlustého kolegy, doktora Kvasničky, jenž v měkkém kočihu, s holí v ruce volně se valil zasneženou ulicí.

"Quo, quo seletis ruis! Wo-hin!" volal na Helda směje se.

"Do divadla!" odpovídal Held, také německy.

"Co tak brzo?"

"Abych se nemusil tak tlačit. Přijede Suvorov. Jemu ke cti dnes hrají operu."

"Ani nevím; ale pro Boha, proč mu nedají pokoj! Starý pán, a je tu jen den, ještě se ani neohřál —"

"Je dnes výroční den bitvy u Ismaila. Dnes před sedmi lety dobyl šturmem té pevnosti. A tak —"

"A čerta! Nač oni na všechno vzpomenu. No tak si jděte, když se vám chce se mačkat a se potit. To pro mne nic není, to je líp sedět pěkně doma v teple, u sklínky — no de gustibus — no tak servus, pane kollego!" Podal mu ruku v teplé rukavici a batolil se dál. Mráz šel páry mu dýmal kolem hlavy, jak vydatně a rychle odfoukával.

Doktor Held šel dost záhy, ale divadlo bylo již skoro všecko zaklopeno, nejlví v tu stranu k Havelskému kostelu a k Uhelnému trhu. Lamy na rozích ulice a v průčelí divadla rudě mrkaly, nestačily však na ten sluk, jenž se kolem černal jako zátopa.

Několik kočárů mířících k divadlu mohlo jen krokem. Napadlý sněh dusil rachot kol; jely tiše, za to koči v kočíku nebo běhouni před vozy houkali a křičeli do šumělého mraku lidí, jenž se nechtěl a místem nemohl hnouti a ještě tíže se rozestupoval, třebaže městští strážníci v třířábých kloboucích, se šavli na řemeni přes rameno, sebe více mávali holi se štapeem, aby se ta hrudba rozestupila.

Když doktor Held z ní vyklouzl, zaslechl za sebou, že ho někdo volá. Ohlédl se, ale nerozpoznal. Zdálo se mu, že to hlas P. Vrby, zdržovat se však nemohl, vešel do divadla. Tentokrát vysoko, na galerii, neboť všechna jiná místa byla zadána. Divadlo se již z polovice naplnilo, a na prázdná dosud sedadla přicházeli ustavně návštěvníci, pak, když sedná docházela, již proudem, vystrojené dámy, páni v tmavěch fracích s bělostným okružím jabotu na prsou, s kadrilkami u rukou, s copy i volných vlasů, hlavně mladíci, a mnozí důstojníci.

Všecka prostora, vše nejlví jindy osvětlená, jen zářila. S lustrů a pozlacených ramenných svíců na stěnách rodivalo se tiché světlo vysokovic, jichž hučel podnět nad obývej velkým. V zátopě té náře vakvetlo všecko divadlo jako makovité, jmenovitě v přímě a v ložích barvami různých uniform a císařských i ruských důstojníků s copy, uniformu bělostných jako sněh, tmavosvětlých, modrých, na nichž vřeb blýskalo se zlato port a ordob, epaulet i řádů.

PROČ JE TO
 Je tak mnoho chorob, které zjevne vzdušovaly srůznosti prosulých lékařů podávají se klidnému vltvu obyčejného domácího léku
DRA. PETRA
HOBOKO
 Protože ono jde přímo na kořen zla, nečistoty v krvi. Je připraveno a čistých zdravých prospřavajících kořenek a bylín a je v užívání po více než sto roků—dostí dlouhou to dobu, důkladně jeho hodnotu skualiti.
 Ne jako jiné léky, nebo ho dostává v lékárnách, nýbrž doává se lidem přímo od jediných vyrábětelů a majitelů. Píšte
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
 19-25 So. Hayes Ave., CHICAGO, ILL.

A všude dámy jako květ, v přízemí, na balkonech, v ložích, většinou ve světlých, bélavých úbořech, decolletované, pod řadry přepřasné, krátkých vzduých, rukávů, s dlouhými, nad lokte rukavicemi. Růžové, bílé zelené, modravé stuchy, "aemonidy" spínající volně jejich taille, prostřikly malebné zátopu běla, z něhož také vyrážely různou barvou antikisující tuniky bez rukávů z atlasu, z hedvábí, jak je tu tam některé dámy měly. Také účesy byly většinou po antičkých vzorech, otočené místem velmi vkusně pentli nebo pavučinou, jako dechovna látkou závoju.

Vévodkyně Kuronská, paní na Náchodě a Zahání, v přízemní loži s třemi dearami, z nichž nejstarší bylo osmáct let. (Katerina, později vévodkyně Zaháňská, "paní kněžna" v "Babičce" B. Němcové) přišla v nádherném kasketu turbanovém z bělostného atlasu, jenž zářil a blýštěl drahým kamením a z pod jehož bělosti prorážely husté, tmavé kučery nalíčené dámy. — Přijela schválně z pohorského zákoutí, z odlehleho Náchoda, kdež stonul starý vévoda, její muž.

Doktor Held se hodně nachyloval, aby právě do její lože lépe viděl. Jako medik učival obě starší princezny na anglickou ceteru, když v Praze meškávaly. Nyní však více pozoroval třetí, Johannu, nejmladší z nich, šestnáctiletou; byla šňhlá, půvabná, oči měla jako laň.

(Pokračování.)

Z Evropy do Ameriky.
 Synové a dcery všech národů evropských přicházejí do Ameriky hledat pozemského blaha, během času splynou v jediný, veliký národ americký. Myšlenka tato jest překrásně znázorněna na novém kalendáři, jež právě začal rozesílat pan Josef Triner, velko-výrobce světově známého Trinerova Léčivého Hořkého Vína. Představuje vjezd loď do přístavu v New Yorku. Kolem obrazu seřaděny jsou krásné hlavičky spanilých Evropanek, uprostřed pak Američanka. K její krásě přispěli všichni národové. Zašlete-li 10c na adresu: Jos. Triner, 1333-1339 S. Ashland ave., Chicago, Ill., obdržíte omen obraz o bratem pošty. Adv. 203

Dobré pivo jest lék
Plzeňské pivo v láhvích
 z pivovaru
FREMONT BRW'G CO.
 FREMONT, NEBRASKA
 Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a odporučené lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!

Wm. Jetter,
 1202 N Street,
 Telephone South 805
 SOUTH OMAHA, NEB.

HUGO F. BILZ,
 1324 Douglas Street,
 Telephone Douglas 1843.
 OMAHA, NEB.

JETTER BREWING COMPANY
 SOUTH OMAHA, NEB.

NOVÉ OBOUSTRANNÉ TAILLOVÉ ČESKÉ RECORDY,
 spřávané panem B. Ptákem, členem Národního divadla v Praze.
 —Cena 75c.

Vzpomínka, valčík.
 U hrobu matičky.
 Ach, což bych já šporoval.
 Lístek dубový.
 Kde domov můj?
 Svět měsíčku.
 Věťavaj, má panenko.
 U okénka jsem já stával.
 Následující recordy jsou hrané Princess Military band:
 Vy hvězdičky, pochod.
 Už je malá chvílka do dne, pochod.
 České písně, valčík.
 Pochod generála Filipoviče — a jiné.
 Píšte si o nové seznamy. PM
 objednáve jednoho tuetu recordů hradím expresní výlohy sám. 6ct
JOSEPH JIRAN,
 1333 W. 18th Street, Chicago, Ill.
 (Advertisement.)

Nejlepší příprava lékařských předpisů z Čech i amerických. Průřezní psý. Kávové perkolatory. Z Čech: Šimanzovského thé proti souhotinám \$1.20 poštou. Dr. Rosy šivovní bal-sám 75c. Rapé. Tříkrál. tabák. Vir-linky.
Beránek a Syn, lékárníci,
 16. a William ul. - Omaha, Neb.

Všestranné zářezné HOSTINEC
 — vlastní —
Frank :: Smerád
 16. a William ulice, Omaha, Neb.
 Výtečný Metzov lékař, jako i pravé importované plešácké stálo na šepu. Korbelova vína a nejlepší lihoviny prodává i ve velkém. — Chutný zákusok stálo při ruce.

Kotěra & Sloup
 vlastní hojně zásobený obchod
grocerní a železářský,
 6. 1261 So. 16. St. Tel. Doug. 5573.
 Ind. A-3570.
 Hoopodyřky ušetří vždy peníze, bu dou-li s námi obchodovat. Vždy šer stvé másto a vejce. 47-tfe

Stout's Old Saxon Brew